

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

dende minister griber ind over for en enkeltudsendelse eller på baggrund af en enkeltudsendelse, så kommer man ind på den spejlglatte vej til en regeringsdirigeret radio og TV, og jeg er overbevist om, at hr. Rimstad vil være enig med mig i, at det er ikke den vej, vi skal.

Rimstad: Jeg er naturligvis helt enig med den højtærede kulturminister i, at dette drejer sig kun om principperne. Jeg mener også, at mit spørgsmål udelukkende drejede sig om principperne, ganske vist på baggrund af en bestemt begivenhed, nemlig en bestemt udsendelse.

Med hensyn til det ræsonnement, at alsidigheden skal bedømmes over et længere tidsrum, kan vi også godt være enige; men jeg vil dog gerne gøre den tilføjelse, at man her meget nemt kan komme i den situation — for nu at bruge det gamle ord — at mens græsset gror, dør hørsemor; man kan udmærket godt tænke sig, at vi kommer i en situation, hvor skaden sker meget hurtigere, end man kan bedømme alsidigheden, og det finder jeg uheldigt.

Jeg vil gerne sige, at jeg forstår ministerens svar til mig sådan, at jeg må have lov at fortolke det derhen, at der vil blive diskuteret principper med de pågældende ledere på en sådan måde, at vi kan blive fri for, at principperne ikke overholdes på det meget vigtige punkt, som det her drejer sig om.

Ministeren for kulturelle anliggender (Salvhøj): Jeg har ikke meget at føje til mit første svar. Det er klart, at stiller man objektivitetskravet og neutralitetskravet for den enkelte udsendelse, så kastrerer man fuldstændig radio og TV. Det kan ikke være meningen. Men det er også klart, at alsidigheden må virke inden for en rimelig periode, hvis længde radiatoradet jo tager stilling til og vurderer.

Det, jeg var ængstelig for, og det, som jeg synes lå i hr. Rimstads spørgsmål til mig, hvor der ligefrem blev kaldt på en indgriben, var, at ministeren skulle blive en slags programchef for radio og fjernsyn, og at folketinget skulle blive programudvalg. En sådan tendens synes jeg man skal være

på vagt over for, også i forbindelse med denne sag.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om oprettelse af Rask-Ørsted Fondet (Danmarks internationale videnskabelige fond).

(Lovforslaget (nr. 100) findes i tillæg A. sp. 1177, fremsættelsen i tidenden sp. 2800).

Første næstformand (From): Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om oprettelse af Statens almindelige Videnskabsfond.

(Lovforslaget (nr. 101) findes i tillæg A. sp. 1187, fremsættelsen i tidenden sp. 2800).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Frøde Jakobsen: Udgifterne til undervisning og forskning stiger uafbrudt, og det er der nok nogle der ikke synes om. Jeg mener, at det er et godt tegn, forudsat naturligvis at pengene bruges med fornuft. Danmark har engang haft en mere førende plads på det uddannelsesmæssige område, end det har i dag. Jeg er glad for, at der gøres en anstrengelse for, at vi ikke skal sakke agterud. Rask-Ørsted Fondets formål er jo ikke direkte forskning, men at gøre danske videnskabsmænds resultater kendt i den øvrige verden og at bringe nye videnskabelige impulser til Danmark, f. eks. ved fremragende udenlandske videnskabsmænds besøg eller ophold her, og jeg mener ikke, at de to ting nogen sinde har været mere nødvendige, end de er i dag. Videnskabens internationale karakter har aldrig før været så indlysende som nu. Derfor har vi også været nødt til i flere tempi at sætte beløbet til Rask-Ørsted Fondet op. Det har krævet lovændringer med korte mellemrum, og derfor synes jeg, at det må være rigtigt, som undervisningsministeren foreslår, at gå over til et andet

[Frode Jakobsen.]

system, således at der slet ikke fastsættes et bestemt beløb til Rask-Ørsted Fondet, men at pengene bevilges på finansloven år efter år. Jeg forstår desværre, at der i Rask-Ørsted Fondets bestyrelse ikke har været ubetinget begejstring for den ændring. Grunden må vel være en vis mistillid til folketingets forståelse af videnskabens krav, og den skepsis er måske heller ikke ubegrubelig; forskningen har kæmpet med trange kår; men så må det være vor opgave at gøre den mistillid til skamme.

Derfor skal jeg anbefale undervisningsministerens lovforslag til vedtagelse.

Kolbjørn: Statens almindelig Videnskabsfond, som behandles sammen med lovforslaget vedrørende Rask-Ørsted Fondet, er jo adskilligt yngre end dette. Det var i 1952, at tinget vedtog oprettelsen af dette fond og dertil bevilgede 2 mill. kr. årlig. Alligevel har loven om videnskabsfondet måttet ændres ikke mindre end 3 gange. Alle gange er rådighedssummen forhøjet. Det beløb, der er fastsat i loven af 1962, der ikke er fuldt 4 år gammel, er 6 mill. kr. årlig. Alligevel har det været nødvendigt i indeværende finansår med finansudvalgets tilslutning at få forhøjet beløbet med 3,5 mill. kr., således at årets rådighedssum udgør 9,5 mill. kr.

Det er på baggrund af vanskelighederne ved at fastsætte en sum, som kan dække de opgaver, der af sagkyndige inden for området og ministeriet skønnes modne til løsning, at det nu er foreslået, at loven ikke længere skal rumme en bestemt rådighedssum, men at beløbene skal fastsættes på de årlige finanslove, dog under den forudsætning, som fondets bestyrelse har lagt megen vægt på, at hvad der ikke af det én gang bevilgede måtte blive forbrugt i det pågældende år, stadig henlægges til senere anvendelse.

Den højtærede minister har i bemærkningerne til lovforslaget og i sin fremsættelsestale redegjort for en række forhold, der ligger bag ved de stigende krav til dette

videnskabsfond, og for sandsynligheden af, at der kan forventes stadig større krav til berettigede opgaver.

Mit parti er af den opfattelse, at det på den foreliggende baggrund kan være rimeligt ikke i loven at fastsætte et bestemt beløb, som faktisk ikke bliver overholdt, men at fastsætte beløbet på de årlige bevilningslove.

Der er siden lovens første vedtagelse sket det, at der bruges en stadig større del af de summer, der stilles til rådighed, til videnskabeligt apparatur. Det har man tidligere haft opmærksomheden henvendt på, og for nogle år siden sikrede man sig, at særlig kostbart apparatur forblev fondets ejendom, således at det fortsat vil blive anvendt, selv om den forsker, der oprindeligt havde brug for det til en begrænset opgave, ikke længere har særlig anvendelse derfor.

Jeg skal med disse bemærkninger og under henvisning til det ved fremsættelsen oplyste på mit partis vegne give tilslutning til lovforslaget.

Conrad Kofoed: Lovforslaget om Rask-Ørsted Fondet, hvorefter midlerne fremtidig skal søges på finansloven, hvor de søges forhøjet fra 1,1 mill. kr. til 1,5 mill. kr., og revisionen af loven udskydes til 1968-69, kan vi tiltræde. Vi synes, det er en praktisk fremgangsmåde, og derfor har vi ikke noget at indvende derimod.

Lovforslaget om Statens almindelige Videnskabsfond er fremsat med stort set samme motivering, nemlig som i 1962 de stedfundne mærkbare løn- og prisstigninger samt det øgede antal ansøgninger om bevilninger til apparatur. Rådighedsbeløbet ønskes altså forhøjet. Det er siden 1952 sket i 1958 og i 1964. Beløbet var i 1952 2 mill. kr., og nu er vi oppe på 9,5 mill. kr.

Da vi i 1962 havde lovforslaget til behandling, blev det i bemærkningerne fra udvalget anført, at det beløb af rådighedssummen, der ikke brugtes i det enkelte år, kunne overføres til senere anvendelse. Dette er nu indføjet i lovforslaget. Når man ser

[Conrad Kefoed.]

på det overslag, der er anført i bemærkningerne, med de stadig stigende udgifter, mener jeg ikke, at det beløb, der skal overføres, bliver af en sådan størrelsesorden, at det vil volde noget besvær at overføre det, men jeg har ikke noget imod, at bestemmelsen bliver indført i loven. Fornuftigt, synes jeg nok, at man ikke tvinges til inden for ét finansår at anvende det bevilgede beløb, men kan bruge det, efterhånden som der bliver brug for det.

Det foreslås, at rådighedssummen forhøjes med 3,5 mill. kr. til 9,5 mill. kr., og at midlerne fremtidig søges på finansloven. Man må jo gøre sig klart, hvilken betydning det har for den videnskabelige forskning, at der skabes vilkår, som kan virke fremmende for dette arbejde; og vil man målet, må man nu engang også yde midlerne. Derfor kan jeg på mit partis vegne anbefale også dette lovforslag.

Knud Thomsen: Begge de foreliggende lovforslag er jo, som undervisningsministeren siger, blot af lovteknisk karakter, og for så vidt angår disse forslag, kan jeg tiltræde dem på det konservative folkepartis vegne.

Fremtidige ansøgninger vil jo nu møde partierne gennem finansudvalget, og jeg skal ikke på forhånd her udtrykke noget som helst ud over en absolut personlig sympati for de tanker, undervisningsministeren gør sig om forøgelse af bevillingerne. Det er efter min mening et frodigt område, der dækkes både af Rask-Ørsted Fondet og Statens almindelige Videnskabsfond — et frodigt frontafsnit, kan man næsten sige for det sidste fonds vedkommende — og jeg kan i alt fald personlig tilråde, at der ikke vises karrighed på dette område.

Else-Merete Ross: På det radikale venstres vegne kan jeg give tilslutning til de to lovforslag. Det må være en fordel for de to fondes virksomhed, at vi ikke med et par års mellemrum skal have lovforslag frem om yderligere bevilling til dem, fordi det viser sig, at de i den mellemliggende tid alligevel ikke har haft midler nok til at imødekomme kvalificerede ansøgninger i tilstrækkeligt antal. Nu skal de hvert år give et overslag over, hvad de mener at

have behov for i det kommende år, og disse beløb skal så fastsættes på de årlige finanslove.

Forudsat at vi ikke kommer i en økonomisk situation, der får sparekniven frem også over for tilskud til de to fonds, så resultatet bliver mindre støtte end nu fastsat i lovene, må den foreslåede ordning betragtes som en fordel.

Der er kun én enkelt passus i bemærkningerne til lovforslaget angående videnskabsfondet, som jeg gerne vil have lov til at drage frem. Der står, at der fremtidig vil ske en væsentlig reduktion i støtten fra amerikanske fonds, som har ydet betydelige beløb til dansk forskning i de sidste år; der regnes med et tab på 0,6 mill. kr. årlig. Da man i 1962 søgte om forhøjelse af rådighedsbeløbet for Statens almindelige Videnskabsfond, brugte man bl. a. som argumentation, at Rockefeller Foundation, der i en årrække havde støttet dansk videnskab med meget store beløb, nu var begyndt at afvikle denne støtte. Under udvalgsarbejdet blev det oplyst, at disse meget store beløb i årene 1958, 1959 og 1960 havde beløbet sig til i alt 420.000 kr., altså til gennemsnitlig 140.000 kr. om året. Denne gang nævnes ikke Rockefeller Foundation ved navn; der tales om amerikanske fonds, som har ydet 0,6 mill. kr. årlig. Jeg kan ikke rigtig få disse oplysninger om afvikling af amerikansk støtte til at rime, da 600.000 kr., der efter min tabel er mere end 140.000 kr., ikke umiddelbart kan ses at være en afvikling. Hvis det ligger i systemet, at det stadig bliver højere og højere beløb, jo længere tid der går med afviklingen, er det naturligvis for den danske stat overordentlig fordelagtigt at have denne ordning. Jeg synes, at de øvrige oplysninger om et stigende antal ansøgninger til videnskabsfondet både i 1962 og nu kunne have stået alene og fuldt ud have motiveret en forhøjelse af rådighedsbeløbet.

Morten Lange: Der er en god og en dårlig årsag til, at jeg kan støtte disse to lovforslag. Den gode er, at ekspansionen i videnskaben trods alt går så stærkt, at behovet stiger ret hurtigt, og det kan være urimeligt at skulle justere loven, hver gang et større bevillingsbeløb er nødvendigt. Men desværre er der også en dårlig årsag, nemlig at en

[Morten Lange.]

meget kraftig prisstigningsbølge slår meget stærkt igennem netop på nogle af de områder, som skal finansieres med fondsmidler, og det gør yderligere, at beløbene, som skal være til rådighed, skal sættes hurtigere i vejret, end det rimeligt kan ske, hvis det skal ske ved hjælp af lovjustering. Så jeg synes, det er et sundt og fornuftigt princip, ministeren her foreslår indført for de to fonds, og jeg kan tilslutte mig en sådan lovændring.

Jeg vil dog gerne medskikke et par bemærkninger om, hvad jeg i hvert fald personlig vil gå ud fra det må komme til at betyde for kommende finanslove. Nu er finansloven jo et frygteligt dokument, og især kan dens tilblivelsesproces slå os med skræk og rædsel. Jeg ved ikke rigtig, om det høje ting er helt klar over, hvad der egentlig foregår, når en finanslov skal produceres i detaljer.

Mit lille laboratorium har skullet levere ansøgning til finansloven for 1967-68. Det er kun rimeligt. Det skal vi jo. Vi har imidlertid skullet levere ansøgning i 120 eksemplarer, og det forekommer mig at være et meget interessant tal. Det gælder for hele Københavns universitets område, at ansøgninger til finansloven skal indleveres i 120 eksemplarer, enslydende og underskrevne. Jeg synes, det viser lidt om, hvilket bureaukrati vi har at slås med.

Nå, men tilbage til lovforslagene. Jeg håber, at man vil få en ret hurtig stignings-takt i de pågældende bevillinger på finansloven. Jeg kan ganske enkelt sige det på den måde, at hvis der ikke sker en stigning år for år på mindst 30 pct., er fondet formodentlig for sparsommeligt i sine ansøgninger. Man kan vurdere stigningen i personale, der beskæftiger sig med viden-skab, til en halv snes procent om året. Man kan vurdere prisstigningerne til noget lignende og dertil lægge, at der herudover sker en stigning i kravene til det apparatur, der skal stilles til rådighed. Jeg tænker derfor, at 30 pct. må være en rimelig stigningstakt, og håber, at ministeren i sin forberedelse af finansloven næste år i hvert fald ikke vil sætte tallene lavere. Det er højst sandsynligt, at det skal være højere tal, specielt når man ser, hvor beskedne en række af ikke mindst Rask-Ørsted Fondets

bevillinger har været til indkaldelse af uden-landske foredragsholdere o. s. v. Det kan ikke blive ret mange foredragsholdere, man kan indkalde fra det pompøse fond for-medelst 48.000 kr. om året.

Johan Asmussen: Ved de tidligere lej-ligheder, hvor denne lovgivning har været behandlet her i det høje ting i den tid, de uafhængige har været repræsenteret, har også mit parti givet fuld tilslutning til, at samfundet yder den bedst mulige støtte til videnskaben i den form, hvori det sker gen-nem de to fonds, der her er tale om. Den opfattelse har vi fremdeles.

Det, der sker her, er imidlertid noget andet end det, der er sket ved de tidligere lejligheder, idet man nu foreslår det årlige rådighedsbeløb flyttet fra den individuelle lov over til finansloven. Jeg erkender, at det er praktisk, og at det er en form for rationalisering, man vel nok må bøje sig for. På den anden side kan jeg ikke tilbageholde en vis betænkelighed netop ved, at disse midler på denne måde kommer ind i, hvis man må sige det, den store suppegryde, som finansloven er, og hvis uhyggelige form under udarbejdelsen hr. Morten Lange gav os et lille glimt af. Der er vist ingen af os, der er i tvivl om, at det er et meget vanske-ligt område.

Når man lægger disse beløb over i finans-loven, kan det vel imidlertid være rigtigt at understrege, at det i hvert tilfælde pålægger finansudvalget en ganske særlig forpligtelse med hensyn til vurderingen af de ansøgnin-ger, der kommer til at foreligge. Ikke mindst pålægger det dog også de enkelte ud i de mindste forgreninger af de områder, hvorfra der kommer ansøgninger, forpligtelser. Det må pålægge enhver ansvarlig af dem, der kan vurdere det — det er der jo nok ikke så mange der kan — et ansvar til ikke blot, det erkender jeg også, at ansøge om det, der er kvalificeret brug for, netop ud fra det synspunkt, at vi må følge med, men også et ansvar i den modsatte retning, nemlig at være varsom med, at der ikke søges om og derved provokeres bevilling af midler på forkerte steder i forkert omfang o. s. v.

I denne forbindelse må jeg måske som den ukyndige, jeg må erkende at være på dette område, pege på et punkt, hvor der måske kunne være nogen fare. Jeg har i

[Johan Asmussen.]

bemærkningerne set, at man er kommet ind på i stedet for at skænke et apparatur at lade det forblive i det pågældende fonds eje. Det stilles altså til rådighed og udlånes, men ejes stadig af fondet, hvis den pågældende videnskabsmand ikke mere har brug for det eller ikke mere er til rådighed. Det er uden tvivl en sund og rigtig metode, man er kommet ind på.

Jeg kunne forestille mig, at lignende hensyn kunne og burde tages i andre tilfælde, hvor et eller andet laboratorium oprettes eller et apparatur anskaffes på basis af, at der er en særlig fremragende videnskabsmand, som fortjener det, og som har mulighed for at udnytte det. Nu kunne det jo gå sådan, at den pågældende af en eller anden grund ophører, at emnet er mere eller mindre udtømt, og i så fald kunne der være fare for, at man havde sat en kugle på sporet, som så fik lov til at løbe. Det er måske et område, hvor en særlig påpasselighed hos rette vedkommende — og dermed tænker jeg, om jeg så må sige, på den lokalt ansvarlige, som kan vurdere det — er på sin plads; det kan der være grund til ved denne lejlighed at fremhæve.

I øvrigt kan vi som sagt tiltræde det princip, der ligger til grund for denne lovgivning, og vi er også klar over, at tiden — og det vil jo sige både videnskabens udvikling og inflationen — ikke kan undgå at medføre en stigning i de beløb, der her er tale om.

Undervisningsministeren (*K. B. Andersen*): Jeg kan gøre det meget kort først og fremmest med en tak for velvilje fra alle sider; jeg kunne i og for sig ønske, at nogle af de videnskabsmænd, der måske en gang imellem er lidt bekymrede for, om vi nu også har sans for betydningen af deres arbejde, havde hørt den klare og uforbeholdne, positive indstilling, der er kommet til udtryk fra alle partier over for de to fonds, der her er til behandling.

Det ærede medlem hr. Frode Jakobsen sagde i forbindelse med Rask-Ørsted Fondets bestyrelses indstilling — at fondet jo knap havde været så glad for dette med, at midlerne fremtidig bevilges på finansloven — at der måske deri kunne ligge sådan lidt i retning af en mistillid til tinget, som vi nu måtte vise at der ikke var grundlag for. Jeg

kan ikke lade være med i den sammenhæng at minde om — jeg ved ikke, om hr. Frode Jakobsen, der ligesom jeg i mange år har siddet i Rask-Ørstedes Fondets bestyrelse, husker det; for mit vedkommende var det, indtil jeg blev minister — at minde om den situation for snart nogle år siden, da det var klart for os alle, at fondet trængte til flere midler, og da vi politisk banede vej for en bevilling, der var dobbelt så stor som den, fondets bestyrelse så senere kom og bad om. Det tror jeg det ærede medlem husker, og ligeledes hvordan vi sad i et folketingsudvalg — der er måske andre ærede medlemmer, der kan huske det — og drøftede, hvordan vi skulle bære os ad med eventuelt at skaffe fondet mere, end det havde bedt om, og endte i en bestemmelse om, at der lidt friere kunne bruges af reservefondet. Jeg kan se, at hr. Knud Thomsen og hr. Morten Lange erindrer situationen, så jeg tror, jeg kan sige, at det er nu ikke altid tinget, der er tilbageholdende, og det sagde hr. Frode Jakobsen heller ikke, men jeg tror ikke, dette fond har noget at frygte.

Netop på den baggrund vil jeg sige til fru Else-Merete Ross, når det nu bliver sagt, at det er en god ordning, vi laver her, forudsat at sparekniven ikke kommer frem: hvorfor sådan dryppe denne lille mistillid ind i det, når vi nu alle sammen synes at være enige? Og hvis vi endelig skal tænke på de gamle fornuftægteskaber, så kan vi sige, at så længe mit parti er enigt — og det skal nok holde ved, hvis så bare fru Else-Merete Ross' parti også holder ved — så går det alt sammen og også andre står jo ved det. Lad os nu bare ikke ligesom begynde at lave lidt splid, når der slet ingen anledning er til det.

Hvad angår spørgsmålet om de amerikanske fonds, er det rigtigt, at man for nogle år siden specielt pegede på Rockefeller-fondet, men det var én stor bevilling, der ikke mere kunne påregnes. Nu har vi fået udtryk for, at en række mindre bevillinger ikke med sikkerhed kan påregnes, og det er altså det, der giver overensstemmelsen mellem de to ting, der kunne se lidt uoverensstemmende ud.

Hr. Morten Lange forklarede mig, at der krævedes 120 eksemplarer i forbindelse med en finanslovansøgning. Jeg kan betro hr. Morten Lange, at vi skal kun have 6;

[Undervisningsministeren.]

hvor de øvrige 114 bliver af, synes jeg hr. Morten Lange skulle prøve at spørge om på Frue Plads, og hvis hr. Morten Lange nødig vil spørge direkte, skal jeg gerne adressere brevet. Men vi bruger altså de 6, og hvor de 114 er henne, og hvad de bruges til, det tør jeg ikke sige — mig bekendt har de en anden form for fyring på Frue Plads, så det kan ikke være det.

Hr. Johan Asmussen brugte en lidt mærkelig vending i forbindelse med dette med midlerne; han sagde, at nu skulle disse midler ind i den store suppegyrde, som finansloven er. Der har midlerne virkelig også været hidtil, selv om de også stod i en særlig lov. Det drejer sig altså kun om dette at blive fri for ustandselig at ændre lovene. Jeg ville i min nuværende stilling ikke befinde mig særlig godt, hvis jeg brugte alt for mange midler, der ikke var finanslovhjemmel til at bruge — og det har der som sagt været hidtil.

Hvad spørgsmålet om apparaturet angår, havde hr. Johan Asmussen måske misforstået det en lille smule; det er ikke fondet, der skal råde over det. Ordningen ligger netop vældig tæt op ad det, hr. Johan Asmussen ønskede: det er instituttet, der får apparaturet. Det kan jo ske, at en forsker falder fra eller opgiver den form for forskning, han hidtil har udøvet, eller hvad der nu kan hænde, og så kan vi netop ved den nuværende ordning sørge for, at apparaturet stadig bliver brugt. Jeg er helt enig i, at hvis det var, som det ærede medlem nævnte, ville det være en uhensigtsmæssig ordning; vi passer netop med disse lidt dyre apparaturer på, at synspunkter som dem, hr. Johan Asmussen gav udtryk for, bliver varetaget i det omfang, det nu kan ske.

Jeg takker endnu en gang for den gode modtagelse af disse lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går de to lovforslag direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om ungdomsskoler og aftenskoler m. v.

(Lovforslaget (nr. 102) findes i tillæg A, sp. 1175, fremsættelsen i tidenden sp. 2803).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Poul Hansen (Grenå): En omfattende revision af ungdomsskole- og aftenskolelovgivningen forestår, men må bygges på 3 forskellige udvalgsbetænkninger, nemlig fra fritidsudvalget, aftenskoleudvalget og det pædagogiske arbejdsudvalg for ungdomsskolen. Da den sidstnævnte betænkning endnu ikke er færdig og først kan ventes afgivet om nogle måneder, har ministeren foreslået den eksisterende lovgivning forlænget til næste folketingsår, og det kan jeg på mit partis vegne tiltræde.

Robert Christensen: Da lovforslaget kun drejer sig om en forlængelse af loven i uændret form for endnu et år, kan jeg på venstres vegne give tilslutning hertil.

Det sidste af de tre udvalg er ikke blevet færdig med arbejdet og har ikke afgivet betænkning, og så mener ministeren ikke, at der er nogen mulighed for at give folketinget rimelig tid til behandling af et nyt lovforslag. Det må jeg give ministeren ret i, men til gengæld håber jeg, at vi næste år får lovforslaget så tidligt, at vi kan få tid til en grundig behandling deraf. Jeg anbefaler det lovforslag om forlængelse, som ligger på bordet i dag.

Knud Bro: Skønt vi ser frem til at komme i gang med arbejdet med loven om ungdomsskoler og aftenskoler, står vi jo over for fuldbragte kendsgerninger eller rettere sagt ikke fuldbragte kendsgerninger og må acceptere, at loven forlænges, således at det pågældende udvalg kan blive færdig med arbejdet.

Jeg vil dog gerne gøre en enkelt principiel bemærkning, som ikke alene tager sigte på dette lovforslag; det er, at det ville være rart, hvis man satte en frist og så overholdt denne frist, således som man andre steder, hvor der arbejdes og virkes, er nødt til det. Det er jo nemlig altid sådan,